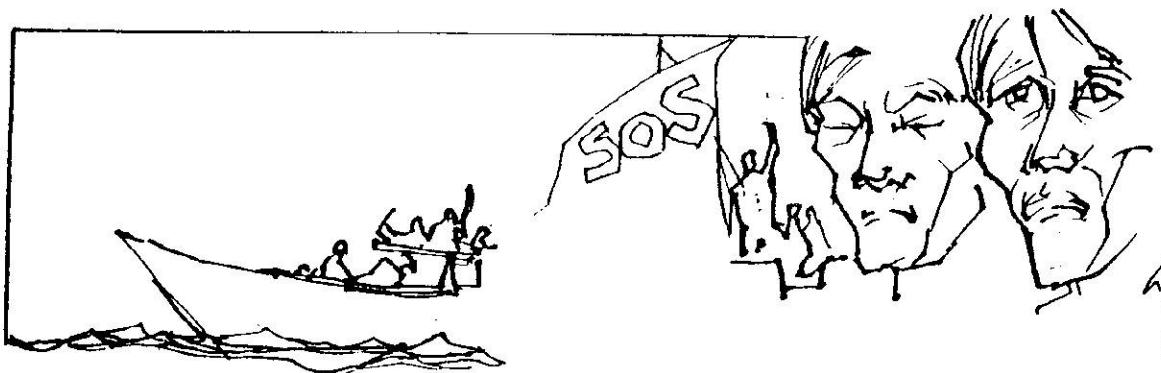

MỘT CHUYẾN VƯỢT BIÊN

Tôi vừa hồi tỉnh, đã nghe tiếng anh em la lên:

- Lẹ lên, lại phụ kéo người ta lên, còn nhiều người lắm.

Dầu óc còn choáng váng, nước biển trong mũi trong miệng tuôn ra ào ào, tôi cũng ráng đứng dậy, lại phụ anh em bạn kéo người ta lên.

15 phút sau, tất cả những người còn lo ngại trên mặt biển đều được cứu thoát, mặt biển tự nhiên êm hẳn lại, trời vẫn trong, nắng vẫn gắt, tôi ngồi vật xuống một góc ghe Thái, băng hoàng nhớ lại...

Ngày 8/12/79 sau 8 tháng lưu vong, lang thang ở Long an, Mỹ tho, tôi được ba má kéo về Sài gòn, chuẩn bị một chuyến đi mới.

5h sáng ngày 9/12, tôi và người đi theo tổ chức đi xe đò xuống Rạch giá. Từ Ngã Sáu Sài gòn cho tới Phú lâm, chúng tôi đổi xe ít nhất 4 lần rồi mới leo lên được xe đò. Có ở với Việt cộng mới biết được cái khổ sở của người ở lại, xe chật nghẹt cả người, toàn là dân buôn bán ngược xuôi, nét mặt ai cũng dăm chiêu, vì phải lo vật lộn với cuộc sông. Xe qua bắc Mỹ thuận, bắc Vàm công, hai bên phá lúc trước thật sung túc và đầy sức sống, nay vắng như chùa bà Đanh, ai cũng lắc đầu ngao ngán.

2h chiều tới Rạch giá, vừa xuống xe đã có người của tổ chức đón sẵn, dẫn ông con trai theo một người, mấy bà mấy cô theo một người khác, xách tay của mọi người đều được đem đi cất, chúng tôi chỉ đi tay không theo người ta về chỗ đợi. Tôi đảo mắt một vòng quanh bên xe, thấy ít nhất là 5 thằng B2 (tụi chó săn, chuyên môn đứng ở bên xe để rình bắt dân vượt biên, ai ở Rạch giá đều biết tụi này), hình như tổ chức đã có ăn chia trước với cộng an "kiến vàng" nên tụi tôi được dẫn đi dễ dàng, không ai bị chặn hỏi lời thôi gì cả. Xin nói thêm là ở xứ cộng sản, đi ra khỏi thành phố là phải có giấy đi đường, thẻ cử tri, căn cước...đủ cả, nếu thiếu một thứ là rất phiền phức, đi ra miền biển quan trọng nhất là giấy đi đường, vì công an chặn hỏi mà không có là có nước bị chặn lại. Trong túi tôi cũng có đủ thứ giấy, tất cả đều do tổ chức cung cấp. Tôi đi với một anh bạn già, vì là dân ông con trai, lại là dân Sài-gòn nên được đưa về nhà của chính người tổ chức cho an toàn.

9h tối, chúng tôi được anh nọ dẫn đi vòng vo tam quốc, luôn theo mấy con hẻm thật tối rồi ra tới bờ sông. Vừa ra tới bờ sông chui vào một cái xuồng mui lá bốn bề kín mít, người của tổ chức đã chèo thật gấp rồi bèn, còn anh dẫn đường thoát cái dã mật dạn trên bờ.

Kinh rạch ở Rạch giá chẳng chịt như bản cố, tôi chỉ biết xuống quẹo phải,

quẹo trái 2,3 lần rồi được chuyển sang một xuống khác, trên xuống đã có sẵn vài người ngồi chờ. Trời tối đen như mực, trong xuống không ai thấy mặt nhau được, lác đác vài ánh đèn vàng vọt phía bên kia con kinh. Tôi và anh bạn già đều im lặng, còn mấy người kia là dân địa phương Rạch giá, theo tổ chức này đi chui, quen biết nhau nên nói chuyện ào ào như ong vỡ tổ, tụi tôi lo sốt vó, trong bụng cứ chửi thầm đám kia quá ồn ào.

11h khuya, bỗng nhiên có súng nổ lั่น với tiếng người hét lên: "đứng lại, đứng lại, không tào bần", người của tổ chức hoảng quá, vội văng đưa 2 đứa tụi tôi qua xuống khác nữa rồi chèo tới núp sau một đám sậy. Yên ổn đầu đó rồi, 2 anh em chia phiên nhau ngủ. Công an, bộ đội ở sát bên vách, bắt tụi tôi lúc nào cũng được, thế mà tôi vẫn ngủ ngon như thường, anh bạn già phải lỏm đầu dây, rồi 2 anh em hút thuốc vệt chờ sáng (sau này mới biết đêm đó bộ đội chặn bắt một ghe buôn gạo chui chưa có đụng gì đến tụi tôi tụi tôi ra).

4h sáng, người của tổ chức tụ tập mấy người vượt biên lại đưa lên một ghe nhỏ, che mui lá lên, lăm ra về một ghe đánh cá nhỏ sắp ra khơi. Ghe đi quanh đi quẩn trong kinh rạch thành phố Rạch giá, đường phố còn vắng tanh, lúc chui qua cầu sắt, tôi còn thấy mấy tên "kiến văng" đi qua đi lại trên cầu, trên xuống có khoảng 20 người, con nít được cho uống thuốc ngủ nên không kêu khóc gì cả, chỉ có tiếng máy F 10 nổ đều.

5h sáng, xuống mới ra tới cửa sông Rạch giá, đến lúc thành phố dần dần khuất hẳn tầm mắt, tụi tôi mới thở phào. Độ chừng đã khá xa rồi, ông lái xuống người Miên mới bắt đầu nói bằng tiếng Việt trọ trẹ: "Bà con sắp đi vượt biên rồi, còn tiền Việt nam cho tụi tôi xin. Ai có muốn viết gì để lại cho gia đình thì cứ đưa cho tụi tôi". Ai nấy đều móc túi cho ông ta, người 50, kẻ 20 rồi lấy giấy tiền vàng bạc đem theo cúng, ngoáy mấy chữ để lại (sau này gia đình tôi nhận đủ mấy tờ giấy đó, trong có đầy đủ

các mật hiệu đã định nếu tôi lên được ghe lớn an toàn".

6h sáng, ra tới hòn Tre, gặp một thuyền đánh cá mang số VNKG 0814 có treo cờ đỏ sao vàng "đỉnh huỳnh", " cá lớn" đây rồi, bà con lục đục leo lên. Có tất cả 6 chiếc xuống đưa người ra mỗi chiếc từ 20 đến 25 người, lúc người và đồ đạc vừa chuyển qua ghe lớn xong, xuống nhỏ tách ra tức khắc; quay mũi đi thẳng. Tôi lo kiểm kê đi những không thấy đầu cả, mấy bà đi chung một nhóm lúc xuống xe đồ cũng biệt tăm. Sau này tôi mới biết còn chiếc thứ 7 nữa, những vì "cá lớn" đã quá đông rồi nên tổ chức rút lại, dĩ tôi kẹt trong chiếc xuống này, rủi mà lại may, bà ta sẽ thoát nạn.

Đúng 7h sáng ngày 10/12/1979, đủ số người ẩn định, tải công cho nổ máy, khởi hành. Ghe nhỏ, ọp ẹp, dài 12 m, ngang 3 m, người ngồi chật ních trên boong, dưới khoang, cả trong cabine nữa. Tôi bị đưa xuống hầm máy, dưới đó thật khủng khiếp, tiếng máy đình tai nhức óc lại thêm tiếng dội do gõ phát ra, khuếch đại lên, người yếu chịu không nổi, gục ngay. Từ sáng đến chiều, tôi chịu đựng tiếng máy cho đến lúc tai ứ đặc, không còn nghe gì được nữa cả tôi mới bò ra khoang. Sáng hôm đó, thời tiết thật tốt, trời trong xanh, không một ngọn gió, mặt trời thật rực rỡ, mặt biển không một gợn sóng, ghe cứ lướt đi trên mặt nước, lác qua lác lại thật nhẹ nhàng. Tuy vậy, nhiều người vừa lên ghe, chỉ mới thấy nghiêng qua lắc lại vài cái mặt mũi đã xanh lè, lo lẩy Nautamine nốc vô ào ào. Tôi không say sóng nên vẫn tỉnh táo còn mấy người khác chỉ chừng 15 phút thôi đã nôn ọe tùm lum, thuốc men uống vào cũng cho ra luôn, còn nguyên viên, thật tội nghiệp. Cái tật đi biển đã say sóng rồi là tay chân bủn rủn, nôn thốc nôn tháo, chỉ có nước ngồi một chỗ, không làm gì được.

Lúc bỏ ra khoang thuyền ngồi, tôi đói rã ruột vì gần một ngày một đêm rồi chưa có gì trong bụng, có một bà kia đi chung với mấy người con gái, mấy đứa con say sóng cả, nằm một chỗ, bà thấy tôi đói bụng nên lấy đưa cho cái bánh ú, một củ chỉ thật cảm động, suốt đời không bao

giờ tôi quên được. Thấy cái bánh mì thấm nước biển ướt đầm, nhão như cháo, chủ nhân chắc say sóng tới nỗi bỏ đó, tôi chộp luôn, trong hầm máy có thằng bé cỡ 12 tuổi, say sóng tới nỗi tôi mới tỉnh, bỏ ra khoang kêu đói, tôi kêu lại chia cho ổ bánh mì, rồi 2 tên ăn ngấu nghiến, nước biển mặn chát mà vẫn thấy ngon như thường.

Lúc đó cỡ 3h chiều, mọi người đều yên lặng dưới cái nắng gay gắt miền nhiệt đới, tôi công ngồi trên mũi bẻ lái, đường đi nước bước thuộc nằm lòng nên ông ta rất ung dung. Cái "sac" của tôi mất biển, có thể nó còn kẹt lại trên bờ, thuốc men này nọ tôi đều cất trong sac cả, trong người chỉ có mấy cái giấy tờ thôi, vì sợ may rủi đi đường công an chặn hỏi giấy xét người mã có Nautamine là "khốn nạn", thấy thằng bé say sóng tôi muốn giúp lắm nhưng đành bó tay. Ghe tôi tôi còn đủ đồ nghề đánh cá, lưới chỉ đủ cá, giang hai cánh tay đồn ở 2 bên hông như ghe "ủ xếp" (tiếng nhà nghề của dân đánh cá Bạch giá) thấy lá cờ đỏ sao vàng của Việt công còn bay lật phất tôi ngửa mặt lắm nhưng vì còn nằm trong hải phận Việt Nam nên còn để đó.

6h chiều, sau khi đánh một vòng về phía Nam để tránh mấy ghe đánh cá quốc doanh, ghe tôi tôi đi ngang hông đảo Phú quốc, tuy khá xa nhưng tôi vẫn nghe văng vẳng tiếng loa phát thanh theo gió đưa lại: "đây là chương trình phát thanh dành cho chiến sĩ biên phòng và hải đảo..."; cũng có vài người nghe thấy, lập tức bảo nhau im lặng lắm như công an ở bên nách (?).

7h chiều, tụi tôi bị một ghe quốc doanh đánh cá rượt, tiếng người la om sòm: "Đứng lại, đứng lại" rồi 2 tiếng M79 "cách, dừng, cách, dừng" rõ mồn một, tụi tôi còn thấy rõ 2 vết lửa văng từ tàu quốc doanh xẹt lên thật nhanh rồi 2 tiếng lồm bồm cách ghe tụi tôi không tới 10 m! Nếu 1 trái M79 rớt trúng là cháy ghe như chổi! Tài công cho mở thêm máy phụ, chạy hết tốc lực "về" qua "về" lại, may thay màn đêm xuống thật nhanh, chưa đầy 5 phút trời đã tối đen như mực, nhờ thế tụi tôi mới thoát được chiếc ghe quốc doanh đó. Tôi và thằng bạn mới quen ngồi bên hông ghe, vừa châm điếu thuốc thì bị ghe quốc doanh rượt, có ông nào đó sau lưng quát âm lên "giờ này còn hút thuốc hả?" hai đứa hoảng hồn, quăng luôn xuống biển.

10h khuya, tài công cho biết đã ra tới hải phận quốc tế lập tức có người lật lá cờ "vi xi" xuống xé tan tành rồi vắt xuống biển. Mọi người trên tàu đều thậm mết sau một ngày thần kinh căng thẳng, ngủ gà ngủ gật, chỉ có mấy anh thanh niên còn thức đầu lảo, chửi cộng sản. Tôi kiểm soát dây thừng cột vô cổ tay và cửa cabine để phòng có ngủ gật khỏi lẫn xuống biển. Ban đêm trên biển thật lạnh (chả bù ban ngày nóng như thiêu), lạnh tê tái, tôi còn thủ được cái áo len vội trông vô, ngồi co ro một góc chỗ sáng trong lúc tiếng máy nổ "phanh, phanh" thật đều.

Sáng hôm sau trời vẫn còn êm lấm, mặt biển thật lặng sóng, cá chuồn nhảy tanh tách trên mặt nước, có con bay ào ngang qua ghe thỉnh thoảng lại gặp rần biển bởi loi ngoi, gặp ghe tụi tôi thì lặn xuống thật nhanh. 2 cánh đồn đã được xếp lại dọc theo 2 bên hông cabine, chỗ này thật rộng rãi, nhưng vì có hai khúc cây ngói đầu mòng nên ít ai ưa. Tôi, ông bạn già gặp hôm qua cùng 2 ông tướng trẻ nữa họp thành "tứ quái", đầu lảo luôn miệng. Trời nóng, anh em bảo nhau lột hết quần dài ra, chỉ bận quần cụt thôi cho mát, ai ngờ nói chuyện chưa được 5 phút có cơn sóng tạt tụi tôi ướt cả quần ai nấy đều cười rần rần. Ông bạn già tên Bạch, 30 tuổi rồi mà chưa vợ, trước là trung sĩ bộ binh "ủynh" việt cộng như

điên, có lần bị cối "vi xi" còn dẫu theo 15 phân, trên bụng nên thủ cộng sản đủ lắm, chửi tới bởi, tuy thế anh ta rất têu, cứ pha trò lắm anh em cười đến đau bụng, anh ta cứ tuyên bố: "Tụi bay có biết không? Tao là đệ tử Carter đây" anh em đặt ngay cho biệt hiệu "Tony Bạch". Còn tôi vì ốm nhom nên được đặt biệt hiệu "Tây rôm"; một ông tưởng là thợ máy sửa xe camion, xe nhà binh, nên được đặt là "thợ máy mecanicien"; còn ông thứ tư nghe nói có bà con bên Mỹ, anh em kêu là "đại úy Hoa kỳ". Tony Bạch với "thợ máy" còn giữ được mấy gói Văm cò, Lao động, anh em cứ đốt hết điều này sang điều khác, tiếp vui cho câu chuyện tiêu lâm, chửi cộng sản.

Khoảng 10 giờ sáng, chúng tôi gặp một chiếc tàu khá lớn, hình thù hơi lạ so với những tàu sắt tôi thường gặp, anh em hỏi nhau xem tàu nước nào, thì thấy tài công bẻ lái sang hướng khác thay vì sắp lại gần, rồi cho máy phụ đề chạy cho lẹ, chiếc tàu nó cũng bỏ mặc, không đoái hoài tới tụi này, một hồi sau, tàu kia khuất bóng rồi, tài công cho biết đó là tàu Nga, tụi nó bắt được là có mìn về thành phố Hồ Chi Minh học tập "mút chỉ", anh em mới hú hồn.

Chiều ngày 11, ghe chúng tôi bắt đầu tiến vào vịnh Thái, lác đác có vài bóng tàu đánh cá Thái. Chúng tôi còn gặp một máy bay cánh quạt quân 2,3 vòng trên trời sau đó bay trở về đất liền. 8h tôi đến tàu đánh cá Thái sáng rực một góc trời, có một hai chiếc rượt theo tụi tôi nhưng nửa chừng bỏ dợ, đám còn lại đều bỏ neo, yên một chỗ, tôi cũng lầy lăm lă vì gặp ghe vượt biên là tụi nó rượt chết bỏ và còn nhiều mìn rùng rợn nữa..... Nguyên nhân cũng dễ hiểu thôi: chừng 9h tôi sóng gió nổi lên âm ỉ, gió chừng cấp 3 cấp 4 là cũng những ghe này nhỏ nên bị vùi dập dữ dội, nước tạt chúng tôi ướt như chuột lột, ai nấy đều lạnh run, tứ quái chúng tôi ngồi bên hông chỗ sóng đánh tôi nên bị sóng đánh thê thảm nhất, trên ghe ai nấy cũng ngồi ôm đầu tránh nước tạt vô mặt, con nít cũng sợ không dứa nào dám khóc cả. Chịu đựng sóng gió suốt đêm, sáng hôm sau ai cũng

phờ phạc cả, một điều lạ là trời vẫn trong xanh, mặt trời vẫn sáng, gió đã ngớt nhưng sóng thật dữ dội, hình như đó là chu kỳ biên động. Có người phát giác ra mũi ghe bị hớ, nên nước vô ào ào, cái bơm đã hoạt động nhiều giờ liên tiếp, chịu không nổi, cục cao su đã cháy mất, anh em liền kiếm một cái nồi to để tát nước mặt khác có người cột cổ trắng kêu cấp cứu. Gặp 2,3 chiếc ghe Thái đang bỏ neo, tụi nó gặp ghe tỵ nạn liền mở máy, nhô neo, bỏ chạy cả lăm ai nấy đều thất vọng. Tôi lo phụ tát nước với anh em, tôi nghiệp ai nấy đều lo âu vì người nào cũng có gia đình bà con đi chung cả người này mệt cho người khác vô thay thế. Thay phiên nhau được 3 lần tôi mệt quá giao cho người sau, bỏ ra ngồi nghỉ, nước vẫn cứ dâng lên từ từ mặc dù anh em tát rất tích cực, lên mấp mé cái bánh trôn cái áo len ướt đẫm nước biển, hơi lạnh thâm vào người làm tôi đánh bở cạp, tôi bèn lột áo ra vắt vào một góc rồi nằm thẳng cẳng. Tự nhiên linh tính thúc dục bắt tôi phải rần bở lên cabine ngồi, tuy mệt là rồi, tôi cũng gắng hết sức leo lên cabine cho bằng được lúc leo lên tôi sợ lọt chân vô bánh trôn hết sức vì lọt chân vô là bánh trôn chém gãy ngay. 2 cửa cabine đã được đóng kín để nước khỏi tạt vô trong, chỉ có mấy khung kính cửa sổ đã được tháo ra để mọi người khỏi ngộp, trong cabine toàn là đàn bà và con nít, có người thấy tôi lạnh run nên đưa cho chai dầu, vì dùng không quen nên tôi chỉ ngửi vài cái rồi trả lại, có ông bạn jacket nhà binh thấy tôi run nên trùm áo lên người tôi cho ấm. Tự nhiên chột bụng tôi ọ ọ ra miếng nước chua, rồi tay chân bải hoải, người cứ muốn gục xuống, không có ông bên cạnh đó là tôi lọt vô hầm máy rồi. Ghe cứ bị sóng nhồi, trên đầu ngọn sóng thì chỉ thấy trời, lúc ghe chúi mũi thấy toàn là nước, không biết ghe sẽ lật lúc nào, ai cũng tuyệt vọng. Gặp chiếc tàu Thái thứ nhất, chúng tôi cặp vào xin vớt, tụi nó vội văng nhô neo đồng thẳng, một lúc sau gặp chiếc thứ hai, chiếc này chịu cứu, ai nấy đều mừng. Vừa cặp vào một số người vội nhảy qua trước để cột dây, sóng mạnh quá kéo ghe chúng tôi ra, có mấy người nhảy qua bị hụt chân rồi lồm bồm xuống nước, rồi sóng lại đập ghe chúng tôi vào ghe Thái một cái rầm, thân

ghe kêu rằng rắc nghe rợn tóc gáy, tôi vội kêu lên đem bánh xe lại chêm cho khỏi hủ ghe, anh kia vừa đem bánh xe tới thì ghe tụt tôi lại đập vô ghe Thái lan thứ hai, lần này nghe rệu quá rồi tôi có cảm tưởng như ghe chúng tôi đang long tung miêng ván ra. Mọi người trên ghe đều nhón nhào chuẩn bị nhảy sang ghe Thái, do dòn cả sang một bên, tôi và ông bạn jacket đều hét lên: Đứng nhảy, đứng nhảy, nghiêng ghe lật chìm bây giờ. Tứ tứ rồi đàn bà con nít qua trước, đàn ông con trai lên sau", lúc đó chiếc ghe Thái đã mở máy, còn người trên ghe chúng tôi sau một đêm sóng gió kinh hoàng ai nấy đều muốn thoát thân trước cả. Lúc đó nước đã dâng lên mấp mé bánh trón, nước bắt đầu lọt vô máy vì tôi đã bắt đầu thấy khối đen bốc lên; sóng đập ghe chúng tôi vô ghe Thái thêm lần nữa, tôi chỉ nghe một tiếng "rắc" thật lớn rồi thấy ghe nghiêng hẳn sang một bên rồi lật nhào cũng với tiếng người kêu: "A...!", không đầy một giây đồng hồ sau, cabine đã đầy ngập nước rồi, tôi như con cá bị nhốt trong cái hộp vuông vức bốn bề đầy nước và cái hộp đó ngày càng chìm sâu trong lòng biển. Tiềm lực con người thật mãnh liệt, tôi sắp ngất rồi vì hai con mắt đã hoa lên không thấy gì nữa hộp một hồi không khí thì nước đã vô đầy mũi đầy miêng, đầu óc tôi tự nhiên tỉnh táo hẳn, tôi bình tĩnh tìm lối thoát thân, một mặt lo gạt những người đang nhào lại chụp lấy tôi ra, họ đang chới với, ngộp thở, vỡ được cái gì là ôm cứng lấy, bị họ chụp trúng là có đường chết cứng, quay tới quay lui, nhìn quanh nhìn quẩn tôi chỉ thấy một màu sẫm tối tăm của cabine, chỉ có một ô vuông nơi đó nước trong xanh và sáng hơn, tôi vội nhào tới và chui ra. Sau khi thoát khỏi cái hộp nước đó rồi tôi mới biết là tôi đã lặn ra bằng ngá cửa sổ cabine (may cho tôi là cửa sổ đã được tháo kính từ lúc khởi hành, nhờ thế tôi mới thoát thân được) còn thân ghe thì đứng vững như cây cột, chân vịn còn quay cuộn nước trắng xóa, tôi nhìn lại chiếc ghe lần chót thì thấy có một người vừa chui đầu ra khỏi khung cửa được nửa người thì kiệt sức không chui được nữa, tôi không dám nhìn cảnh đó, nhắm mắt lại, 2 chân đạp một mạch vừa rón lên tới mặt nước vừa tránh cho

xa chiếc ghe. Trên mặt biển cảnh tượng cũng ghê rợn không kém, sóng vẫn to, đầu người lơ lơ đen đặc cả mặt biển, còn chiếc ghe Thái thấy ghe chúng tôi lật, sợ kéo chiếc tui nó chìm theo nên cắt dây, nhờ neo dòng thẳng, để lại một vũng dò lôm, sau khi mới biết lúc ghe lật, có một cô té xuống biển lọt vô chân vịt ghe Thái... Ghe chúng tôi chỉ còn lại cái mũi nhô lên khỏi mặt biển độ 1 m, người bám vào đám dây nhờ dòng nghet, cứ mỗi lần sóng đánh lại có vài người buông ra... Có 2 phuy dầu còn lấp ló trên mặt biển, mỗi thùng có khoảng 20 người bám lấy, ai cũng muốn nhảy lên ngồi cho đỡ mệt, phuy đã rỗng nên rất nhẹ, mỗi lần có người muốn nhảy lên là nó quay vòng vòng 3,4 cái lả có vài người hụt tay. Tôi nghiệp nhất là đám trẻ con, mặt tái mét, mắt thất thần, mũi cứ lấp ló mặt nước, 2 chân cứ đạp loai ngoi câu may, lúc trôi đầu lên khỏi mặt nước, tôi lọt vô đám con nít, gân kiệt sức rồi, tôi không làm gì hơn được vì mạng sống của chính mình cũng chưa an toàn nên đành lặn xuống, bởi ra xa, lúc quay đầu lại thấy sau một cơn sóng, không còn đứa nào nữa! Sóng vẫn to, số người bám quanh mũi ghe và mây phuy dầu thưa dần; tôi vô được mảnh ván mỏng dính nhưng mặc kệ vẫn cứ bám lấy, 2 chân vẫn đạp đều để giữ thăng bằng, có thăng bé bởi tới gần, tôi bên đưa cho một đầu ván để níu lấy, cu cậu mệt quá rồi nên quăng cả thân mình lên miêng ván làm cả hai chìm lỉm vừa ngoi đầu lên khỏi mặt nước, tôi giận quá quát tháo om sòm vì bị uống thêm mây ngum nước, lúc đó cu cậu có kinh nghiệm rồi nên nằm hờ thôi để cả hai khỏi uống nước lần nữa. Thấy chiếc ghe Thái ngày càng xa dần, tôi chán nản hết sức vì chung quanh chỉ là trời, nước mênh mông, bởi vô bờ sao nổi? Bỗng nhiên thấy chiếc ghe đó quay mũi lại, tiến gần đến đám người bị nạn, ai nấy đều mừng như được sống lại, đám ngư phủ Thái cũng sợ người nhảy qua được lúc ghe chưa chìm vội văng quăng dây xuống kéo người ta lên, một anh ngư phủ Thái cũng nhảy xuống để cứu người. Tôi nhường cho mây người lên trước sau chịu không nổi nữa tôi mới bám dây du lên. Leo lên gần con lườn nước rồi có người nắm lấy tay tôi, kiệt sức hoàn toàn, chỉ cần nhắc chân

tựa lên con lườn nước là leo lên được thể mà tôi cũng lằm không nổi, tôi nói với ông ta: " Nếu bác buông tay là cháu chìm luôn ", một anh thanh niên khác lại phụ kéo một cái áo, bấp chân tôi cạ vào thành ghe lằm bay mất mảnh da to bằng lòng bàn tay. Tôi ngồi gục xuống, nước biển trong mũi tuôn ra như mưa ...

Công việc cứu người đã xong, lúc đầu mũi ghe tụi tôi còn lập ló trên mặt biển, gió này đã chìm hẳn, dõ dạc người đi vượt biển còn trôi dạt đó, có chiếc ghe Thái khác tập lại, không lo cứu người mà chỉ lo thả lưới vớt mấy cái sắc, đã thế đám ngư phủ trên chiếc ghe "vớt đồ" còn ngó đám tụi tôi cười có vẻ chế nhạo nữa lằm tôi ứa gan. Hầu như gia đình nào cũng có sứt mẻ, có gia đình mất tích hoàn toàn, không có người nào sống sót, số người kẹt trong cabine chỉ có mình tôi thoát ra được, đầu cũng có tiếng khóc, tiếng anh tìm em, tiếng cha gọi con.... Người ta còn vớt được 2 xác trẻ con, một em bé khoảng 8 tháng và một em cỡ 12 tuổi, mấy người dân ông lo cấp cứu nhưng trên ghe Thái không sẵn đồ nghề nên đành chịu, ai cũng bó tay. Người dân bà cho tôi miếng bánh ú cũng mấy người con gái đều mắt tích lúc ghe sắp lật, tôi còn thấy họ nằm dài trên khoang, chắc lúc nước biển ào vào, họ như bị nhận vào 1 cái hộp nước, lại thêm say sóng nữa khó mà xoay sở được.... Ông bạn jacket nhà binh cũng không thấy đâu cả, sau này nghe hai người cháu kể lại: lúc ghe lật, ông ta mới nhào ra khỏi cabine, vừa nhảy qua ghe Thái thì sóng đập hai ghe vào nhau ông ta bị kẹp dẹp lép như chiếc bánh đa....Thằng bé say sóng ở dưới hầm máy đã cùng chúng tôi chia nhau ổ bánh mì, lúc còn lơ lửng trên mặt biển, tôi còn thấy nó bám theo mũi ghe, nay tôi kiếm cũng hết mà không gặp.

Thằng bé đồng hành trên miếng ván còn sống, cho biết ông dưỡng và 2 đứa con đi chung mất tích cả. "Tứ quái" còn đủ mặt, sư huynh Tony Bạch vừa thấy tôi là mặt đã tái xanh, thốt lên "Mày còn sống sao? lúc ghe chìm tao thấy mày còn kẹt trong cabine mà ? ".

" Em là thằng sau chót rồi khỏi cabine mà "

" Mày hay quá! Nếu nhào theo người ta ra cửa là mày dẹp ruột rồi!"

Lúc ghe lật, sư huynh Tony Bạch và 2 ông từng kia còn ở ngoài nên nhảy ra khỏi ghe được, bơi ra xa, lúc ghe Thái quay lại cứu người còn bơi đi cứu người ta nữa.

Toi đi chỉ một mình, không nặng gánh bả con thân thích nhờ thế tôi không phải bận tâm, còn đủ tỉnh táo để thoát thân.

Ghe chúng tôi chìm lúc 10h30 sáng ngày 12/12/1979 ra đi trên ghe có hơn 140 người, nay kiểm điểm lại chỉ còn 83, trong đó chỉ có mười người dân bà, chúng ấy con nít, số còn lại là dân ông con trai.

5h chiều, đám ngư phủ Thái đưa chúng tôi vào bờ, trên bờ đã có cảnh sát Thái đón sẵn,. Vừa về đến trạm cảnh sát, điểm danh xong, tôi nằm lằm ra nền xi măng ngủ thẳng cẳng không biết trời trăng gì nữa. Sáng hôm sau có phái đoàn Liên Hiệp Quốc đến hỏi thăm, chiếc ghe Thái đã cứu chúng tôi bị đâm đánh cả 3 ngày (?). Trong mấy ngày sau đó, cảnh sát kêu người đại diện nhóm chúng tôi lên điều tra lung tung; ở trên bờ mà đầu tôi vẫn còn cảm giác lắc qua lắc lại như còn lênh đênh trên mặt biển.

9 ngày sau chúng tôi được đưa vào trại Leamsing, tỉnh Chantaburry. Vừa đến cổng trại đã gặp ngay hai bạn quen ở Sài Gòn, chúng nó ôm tôi mừng rỡ: " Mấy hôm trước đại diện trại cho biết có chiếc ghe mới chìm, chết mấy chục người, ai cũng xôn xao cả. Thấy trên danh sách có tên mày, tụi tao cũng mừng quá chừng "